

saakaldte Offentlighed skulde være saa be-
grændset som vel muligi; kald det hellere en
beskyttet hemmelig Henrettelse. Selv om der
skete en enkelt Forandring i Flertallets For-
slag, er jeg tilbøielig til at foretrække Ju-
stitsministerens Forslag. Særlig maa jeg
bemærke mod Flertallets Forslag, at, naar
det nævner, hvem der skal være tilstede, hvem
er saa det? Det hedder først, at Politimeste-
ren paa det Sted, hvor Henrettelsen foregaar,
skal være tilstede for at sørge for, at den
foregaar paa en tilbørlig og sømmelig
Maade. Men hvem skal paase, at han har
gjort det. — Han er selv den, der skal paase
sin Embedsførelse. Som det nu er ordnet,
er der Nok til at se, om han har gjort sin
Pligt; men efter dette Forslag bliver han
den egentlige Tilsynshavende ved sin egen An-
ordning; Ingen skal paase, om han har
opfyldt sin Pligt i denne Henseende, og at
en Politimester kan undlade at opfylde sin
Pligt selv under de nuværende Forhold, vide
vi. Saa skal Inspektøren ved Straffeanstalt-
ten eller, hvor der ingen Straffeanstalt er,
Fængselsbestyreren, forsaavidt han er for-
fjellig fra Stedets Politimester, være tilstede.
Utsaa de, der skulle være tilstede, blive i de
allerflestes Tilfælde kun En, nemlig Politi-
mesteren, som selv har været Underdommer.
I de fleste Tilfælde er der ingen Inspektør,
fordi der ingen Straffeanstalt er, og Arrest-
bestyreren er som oftest selve Politimeste-
ren. Utsaa, Politimesteren og Lægen —
det er den hele Offentlighed, hele Stats-
myndigheden. Jeg tror, at den høitærede
Minister har ment noget Andet med sit For-
slag; han har ment noget Mere, noget langt
Fyldigere, end at den Underdommer, som
tillige er Stedets Politimester, skal være til-
stede og have Embedslægen med. Hvem skal
ellers være tilstede? Ja, Præsten kan
komme med, men han er ikke forpligtet; kun
To ere forpligtede; i de fleste Tilfælde bliver
det kun Politimesteren og Embedslægen.
Det er en meget mere indskrænket Offentlig-
hed, end Justitsministeren vistnok nogenstinde
har tænkt paa at ville have. Saa komme
vi til den øvrige Offentlighed. Derom hed-
der det: „I saa stort et Omfang, som
Bladsen påseende tilsteder det, bliver der at
give Afgang for Andre“. Men der er ingen
Bestemmelse om, hvor megen Blads Politis-
mesteren skal inddrømme, og hvor meget af
den Blads, han kan mene, skal optages af
ham, af Lægen og af den, der skal henrette,
thi denne skal rimeligvis ogsaa være paa
Bladsen. Det beror ganske paa et Skøn,
hvor stor Bladsen skal være, og hvormange
der skulle være tilstede foruden de to Em-
bedsmænd. Det bliver vedkommende Politi-

mester, der efter sit Skøn om Bladsens
Størrelse udfærdiger Afgangskort og ud-
deler dem til Stedets Kommunalbestyrelse.
Det hedder, at der skal uddeles saa mange
Afgangskort til Kommunalbestyrelsernes
Medlemmer, som der er Antal af Medlem-
mer. Men det er ikke nok, at der staar, at
der skal uddeles saa mange Afgangskort;
thi naar man saa siger, at saa Mange er
der ikke Blads til, komme de jo ikke ind, og
hvis de alligevel ville prøve paa at komme
ind, saa har man jo Militæret, som siger: Ja
ganske vist have I Kort, men I kunne ikke
faae Blads derinde. Men selv om der er
Blads, er der jo ingen Garanti for, at Kom-
munalbestyrelsens Medlemmer komme til-
stede under saadanne Forhold, især naar det
er forbundet med andre Ulemper. De have
jo ingen Forpligtelse dertil, og det er ikke
vist, at de have Lust dertil; de fleste af dem
have det vel ikke. I hvert Sogneraad er
der maaste En, maaste nogle Enkelte, som
have Nervestyrke nok til at være tilstede;
men at Alle skulde komme tilstede, fordi de
maa, er ikke sikkert, og endnu mindre er det
rimeligt, at de ville rejse langveis fra, som
de jo ofte skulle. Saa siges der ganske vist
foruden dette, at forsaavidt Politimesteren
finder, at den Blads, som er valgt, tillader
det, skulle Repræsentanter for de Dag- og
Ugeblade, som udkomme i Hovedstaden og i
de Amtet, hvori Eksekutionen skal foregaa,
og hvor Forbrydelsen er begaaet, fortrinns-
vis have Ret til at erholde Afgangskort.
Men selv om de faae at vide, naar Henret-
telsen skal foregaa, er denne fortrinnsvis Ret
til at være tilstede paa en Blads, hvor det
maaste ikke tillades dem at være tilstede, ikke
meget værd. Og hvad vil saa det sige:
Repræsentanter for Bladene? Jeg spurgte
forrige Gang, hvad Repræsentanter for
Pressen vil sige, om man vil uddele Kort
til de vedkommende Bladudgivere og over-
lade dem visse Kort at uddele til Hømsom-
helst, der da angive, at de møde for det og
det Blad. Dernæst vil jeg sige, at det er
et mærkeligt Valg af Blade, naar det hed-
der: Bladene i de Amtet, hvor Eksekutionen
skal foregaa, og hvor Forbrydelsen er be-
gaaet. Amtene ere meget forstjellig belig-
gende. Vi have Amtet, der gaa lige ind til
en stor By i et andet Amt, i hvilken der er
en meget stor, udbredt Presse. Det er f.
Ex. Tilfældet i Sjælland. Men nu siger man,
at denne meget udbredte Presse, der ikke
hører til vedkommende Retskreds og Amt
Presse, maa ikke komme. Men nu Ugeblade
— er det f. Ex. „Punch“, „Folkets Nisse“
og „Ravnens“ Redaktører, der er tænkt paa,
mulig for at de skulle illustrere, hvorledes